

Ν' ἀνεχθῆ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλεῖο,
αὐτὸ εἶναι ἡ χάρις τῶν ἀδελφῶν. (Γ. Χρυσοστόμ. 2011
Σελ. 265)

Θέλεις ν' ἀνήκεις εἰς τὴν οὐ-
ραϊνὰ κατοικία τῶν ἁγίων; Γνωρίζε τὴν ἐ-
πιτοία, ἀπὸ τῆς ἐπιτοίας τῆς ἁγίας, τὴν ὁποία ἡ
Γραφή ὀνομάζει πρόκαιρη διαμονή. Ὅταν
θῆς ἀπὸ τὴν πρόκαιρη κατοικία εἰς τὴν οὐραϊνὴν,
ἐκεῖνοι θαί βέβηλα δεχθῶν κοντὰ τῆς βίβλου
ἐκ τῆς κ' φύλλου τῆς ἀγ. Ἰγνατίου
Μπραντζίανι νωφ)

ὁ δια Χριστὸν βαλὸς ἀγ. Θεόδωρος εἰς τὸ
Νόθορον Ρωβίας 14^{ος} αἰῶν προχωρήσας τὸ
τέλος τῆς βίβλου τὸ δρόμο χαλεπῶς αὐτῆς
πρὸς τὸν οὐραϊνὸν λέγοντας:

« Ἀντίο, μη γαίνω μακριά »

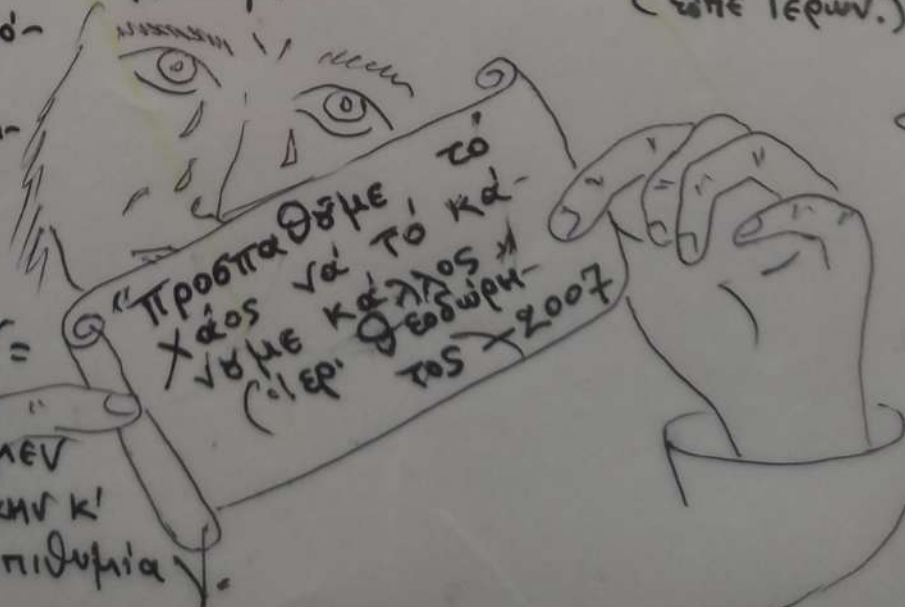
ἐπιδάσωμεν
ἀδελφοί, νὰ
φυλάξωμεν

Τὸ νὰ φυλάξω-
μεν τὴν βουί-
δην τοῦ πληθίου
τίκτει τὴν ταπεινο-
φροσύνην.

τὴν βουίδηβί μας, νὰ μὴ
μας ἐλέγχει. Ἄν τὴν πε-
ρισφρονοῦμεν εἰς τὰ μι-
κρά, πίπτωμεν εἰς τὰ
μεγάλα. φυλάξωμεν
τὴν βουίδηβί μας πρὸς
θεὸν (= τὴν οὐρανὸν εἰς
ἐπιτοίαν τῆς βίβλου), πρὸς τὸν
πληθίου (= τὴν τὴν λυποῦμε
με' αἰδίες, ἰσχυ-
ρία ἢ ἔβω
μ' ἕνα βέβη-
μα-κίμηβι
μας..) κ'
πρὸς τὰ
πραγμάτως (= τὴν
ἐπιτοίαν τῆς
χρησιμοποίησεν
κατὰ ἀνάγκην κ'
ὄχι δια ἐπιτοίαν.

« οὐδέποτε ἔβα-
λον τὸ βέβημα
μα, ἔμπροσθεν
τοῦ ἀδελφοῦ μα »
(εἶπε Γέρων.)

Προπαθῶμε, τὸ
χάος νὰ τὸ κά-
νουμε καλλὸς *
(ἐπ. Θεόδωρου
τῆς 2007)

Ἐπιτοία
θεοτοκίαν
τοῦ ὁβίου
κοδὴ μὴ
ἀγίου